

Hoe kerkelijk overleven ?

Op de website www.gereformeerdekerkblijven.nl uiten o.a. prof. dr. J. Douma en dr. H.J.C.C.J. Wilschut regelmatig hun grote zorgen over de ontwikkelingen in de Gereformeerde Kerken Vrijgemaakt. Met pijn wordt de voortgaande vervreemding van de gereformeerde leer (en leven) gesignaleerd. In reeksen van artikelen horen wij de oproep om te blijven bij en zo nodig terug te keren tot de geloofspapieren die gereformeerde kerken rijk zijn. Deze papieren willen niet anders dan elkaar blijven binden aan het eeuwig evangelie van de Here van de kerk. Het valt te verstaan dat wij zulke profetische geluiden met blijdschap begroeten. Het is ons uit het hart gegrepen. Hun zorgen zijn ook de onze. Wij hopen dat velen in de GKV er door wakker geschud mogen worden.

“Moed verzamelen”

In één van de laatst verschenen artikelen schrijft dr. Wilschut onder dit kopje dat het soms werkelijk moed verzamelen is om te blijven schrijven. Wie zit er namelijk nog op zulk kritisch commentaar te wachten? Hij merkt ook in de kring van de lezers een stuk moedeloosheid. Omdat er toch niets mee verandert in de kerken, wat je er ook van zegt.

Het tegendeel is het geval. Met concrete voorbeelden uit de kerkelijke praktijk illustreert hij hoe de toestand steeds erger wordt. Het doet broeders en zusters uitwijken naar de Hersteld Hervormde Kerk of naar een gereformeerde bondsgemeente (binnen de vrijzinnige PKN). Hij geeft door dat met hem collega's en kerkenraden merken hoe de toon verscherpt aan de kant van hen die veranderingen verlangen, *eisen* zelfs. Het klimaat binnen de Gkv wordt grimmiger.

We herkennen dit. Wij kennen dat klimaat uit eigen ervaring. En voelen de pijn van dat alles haarscherp aan. Het heeft hier in onze plaatselijke kerkgeschiedenis tot een uitstoting uit de GKV geleid van een 'complete' halve kerkenraad die gewoon gereformeerd wilde blijven.

“Moed verzamelen” – waarvóór?

Dr. Wilschut constateert *“dat meer dan één het moede hoofd in de schoot legt. En – al dan niet shoppend – kerkelijk probeert te overleven”*.

De vraag die uiteraard op onze lippen brandt, is deze: hoe wil hij zichzelf en anderen moed inspreken?

Hij roept tot verootmoediging. Zou een en ander niet kunnen wijzen op het oordeel van God in een slinkende kerk? Wordt het geen tijd voor verootmoediging en bekering?

Hij acht dat *“een betere weg dan meteen om afscheiding en een nieuwe vrijmaking te gaan roepen. Het bovenstaande kan koren op de molen zijn voor degenen, die het liefst een breuk zouden willen forceren in de Gkv. Die kant moeten we m.i. helemaal niet op. Wordt blijven je onmogelijk gemaakt – en dat is toch echt het criterium – dan is er binnen de gereformeerde gezindte nog plek genoeg waar je als gereformeerde belijder heen kunt”*.

“Maar de eerste taak is: deernis hebben met Sions puin. En terugroepen tot de Here. Zolang het kan. Dus toch maar weer moed verzamelen met elkaar”. Daarvoor verwijst hij dan naar de bron: God die de vermoeide kracht geeft (Jes 40:29v).

“Een betere weg”?

De vraag mag gesteld: is de weg die hier gewezen wordt wel zo'n 'betere weg'?

Ik ga niet al te diep in op de sneer in het door hem afgewezen alternatief: kerkleden die "meteen om afscheiding en een nieuwe vrijmaking roepen". Ik besef: die mogelijkheid is er, en is ook gebeurd. Maar om daarmee generaal ook broeders en zusters weg te zetten die jarenlang broederlijk indringend al het mogelijke hebben geprobeerd om hun plaatselijke kerkenraad en/of het kerkverband van ingeslagen wegen terug te roepen, doet geen recht aan medestrijders in het geloof. In verleden niet en heden niet.

Meer zorgen geven mij echter twee andere richtlijnen die dr. Wilschut zijn lezers wil meegeven. Allereerst het criterium dat hij stelt voor het al of niet lid blijven van de kerk. Ten tweede de vluchtroute die hij wijst in geval je niet langer lid kunt blijven.

criterium voor al of niet lid blijven van de kerk

Dat criterium is voor de auteur van het artikel: 'wordt blijven je onmogelijk gemaakt'.

Worden verontruste broeders en zusters hiermee nu geholpen en bemoedigd?

Ik wijs op twee kanten van deze maatstaf.

Allereerst wordt dan eigenlijk de beslissende stap afhankelijk gemaakt van wat ánderen je wel of niet aandoen. Pas als die je geen ruimte meer bieden of je de kerk uitzetten, ben je verantwoord om afscheid te nemen.

De andere moeite met dit criterium zit hierin, dat het heel subjectief kan zijn: wanneer vind *ik* dat ik niet meer kan blijven? Wanneer wordt het mij persoonlijk te machtig? Hangt dat van mijn persoonlijk opvangvermogen af, van de moed die *ik* nog kan opbrengen? Of hangt dat van mijn persoonlijke omstandigheden af? Of ik de gang naar de kerkdienst met alle toestanden daarin nog 'aankan'? Of ik mijn kinderen nog veilig naar catechisatie kan laten gaan of dat ze daar vergiftigd dreigen te worden (en opa en oma die dat probleem niet hebben dan maar wel lid blijven)?

Zo'n zoektocht naar 'wanneer is het onmogelijk?' lijkt mij verontruste kerkleden alleen nog maar moedelozer te maken.

Vluchtroute uit een stervende kerk

Ook de vluchtroute die dr. Wilschut in het uiterste geval open laat, vervult mij met zorg. Ook met bevreemding.

Jarenlang is in de Gereformeerde Kerken gewaarschuwd voor de vlucht in de zgn.

'gereformeerde gezindte' (zeg maar een orthodoxere variant op de 'oecumene van het hart' van de EO).

En terecht gewaarschuwd. Niet vanuit een ongezonder kerkisme of iets dergelijks, maar vanuit een gezonde zorg tot handhaving van de leer van de Schriften zoals de kerken daarvan confessie doen in haar belijdenisgeschriften.

En nu ineens wordt dat in het verval van de Gkv als een verantwoorde uitweg aangeraden!

Tussen twee haakjes: dus tóch een afscheiding! Dus toch een breuk met de Gkv! Mag individueel dan wel en gezamenlijk niet?

Ik herken dr. Wilschut hier niet meer zoals we hem eerder hebben leren kennen uit vele persarbeid met gereformeerde voorlichting, gezónd en doorwrocht.

Is nu ineens voor een in puin geraakte gereformeerde kerk en kerkverband zelfs een PKN-gemeente een verantwoord alternatief?

Hier wordt in feite afscheid genomen van de confessionele uitgangspunten waarvoor de gereformeerde kerk en een gereformeerd kerkverband vanuit de Heilige Schrift eeuwenlang hebben willen staan.

Zuivere deernis met Sions puin werkt weer aan opbouw

Welk gelovig hart zal niet met deernis vervuld zijn over het puin van een vervallen kerk die je zo lief was?!

Maar wat ga je dan doen, als je de leiders en de broeders en zusters in de kerkstad ziet doorgaan met het in puin slaan van wat gelovig was opgebouwd? En jij zelf plaatselijk geen kansen meer krijgt om op te bouwen? Omdat alles wat je aandraagt een roepen tegen de stenen is? En het Woord van *God zelf – het* middel van Gods Geest tot kerkbouw! – wordt verdrongen door mensenwoord?

Wat moeten we dán gaan doen? Alleen maar huilen en blijven roepen bij de ruïnes?

Of breken we met hen die doorgaan met afbreken? En slaan we de handen ineen om, samen met wie daartoe ook bereid is, weer op te bouwen? Op het enige fundament dat de kerk rijk is: de Christus van de Schriften?

Je stuurt allen die de Here liefhebben naar zijn Woord, dan niet het bos in, onder het motto van: zoek zelf maar uit waar je nog je toevlucht kunt nemen. Wie dat doet, zet zelf de Gereformeerde Kerk in de uitverkoop. Erger: de bewoners van Sion, de schapen van Gods kudde!

Wanneer zien wij dr. Wilschut, mèt de website-medewerkers, weer verzamelen blazen om zich met elkaar in te zetten voor de bouw van dat geestelijk huis waarvan Christus de uitverkoren en kostbare hoeksteen is (1Pet. 2:6)?

Hij mag ons van onze medewerking verzekerd weten. En naar mijn overtuiging van vele broeders en zusters in de Gkv en daarbuiten.

Moed putten bij de Here doet opstaan; opstaan tot gehoorzaamheid aan Hem en tot onverdraagzaamheid tegen valse profetie. Gods genade geeft je daar bovenmenselijke moed voor.

Dankzij die kracht vlúcht waar geloof niet, maar staat op tot reformátie.

EH

Uit Kerkinfo, kerkblad van de Gereformeerde Kerk Kampen (Ichthus), d.d. 2 juni 2012